

СЕНІҢ ӘКЕҢ ҚАНДАЙ АДАМ?

Ботагөз құрбысының «Сенің әкең қандай адам?» деп не үшін сұрағанына аландаулы. Бір өкініштісі, қазіргі қоғамда жандары нәзік, жүйке-жүйесі әлі шындалмаған ұл-қыздардың біразына бұл сұрақ жайсыз тиетіні жасырын емес. Көбі жауап беруге намыстанады, қиналады. Кейбірінің туған әкелеріне деген өкпесі қара қазандай. Статистика агенттігінің соңғы халық санағынан кейін шығарған қорытынды деректеріне жүгінсек, елімізде 452730 отбасында 719248 бала әкесіз өсіп келеді екен. Өңірдегі көрсеткіш те көңіл қуантпайды. Былтырдың өзінде 1820 неке қиылса, 1600 жұп ажырасқан. «Әңгімелері таусылған» жұбайлардың көбінің балалары аналарымен бірге тұрып жатыр. Осы сандардың ішінде жоғарыдағыдай сауалға әкеге деген өкпеден, реніштен жауап бере алмай, мүдіріп қалатындардың саны басым екендігін жоққа шығара алмаймыз.

Біз бұл мақаламызда әкелері дүниеден озып, сағыныштың құрсауында қалған балалар туралы сөз қозғап отырған жоқпыз. Әкесі тірі бола тұрып, баласы алдындағы жауапкершілігін түсінбегендер көп. Жуырда «The Daily Mail» агенттігі әкелердің ұлдарына күнделікті қанша уақыт бөлетіндігін анықтау үшін жүргізілген зерттеу қорытындысын жариялады. Мамандар бірге ойнау, спортпен шұғылдану, киноға бару және кітап оқу әке мен ұл баланың арасында тығыз байланыс орнығуға әсер етеді деген өлшемдер негізде сауалнама жүргізген. Сауалнамаға қатысқан әкелердің 18 пайызының ұлына күніне 15 минут қана уақыт бөлуге мұршасы бар екен,

соның ішінде 44 пайызы бұған себеп ретінде жұмысбастылығын атапты. Үштен бірі өзара қатынастарын телефон арқылы реттейтінін, ал 20 пайызы «хат» жазып отыратынын айтқан.

«Жылдар бойы әкеге деген ренішпен өмір сүріп жүрген жастардың болашағы бақытты деп айта алмаймыз. Олардың көбі қатігез болып өседі де, қылмысқа, адамның ар-намысын аяққа таптауға құмар болады. Әкеден мейірім көрмегендер мұндай қадамға бейсаналы түрде барады. Саналы түрде теріс қылыққа бой алдырудың дұрыс емес екенін бәріміз білеміз. Сондықтан аналар әкелеріне деген өкпесі бар балаларды 12-13 жасынан психологқа апарып, іштегі ренішті ұмыттыратын терапия алулары керек», — дейді психолог Гүлжанат Мұратбекова.

Қызылжар ауданындағы мектептің бірінде оқитын оқушы мұғалім қойған жоғарыдағы сауалға: «Менің әкем жаман» деп жауап беріпті. Ұстазы себебін сұраса әлгі бастауыш сынып оқушысы: «Ата-аналар жиналысына бірде бір рет келген емес» деген екен.

Әр тоқсан сайын өтікізілетін ата-аналар жиналысына қатысатындардың көбі — аналар. Мұны да жоққа шығаруға болмайды. Бала — әке мен шешеге ортақ аманат. Аманатқа адалдық танытуды екі тарап та бірдей қолға алса нұр үстіне нұр емес пе!

Анар ЗИЯДИНА,

*М.Қозыбаев атындағы СҚУ-дың
Журналистика және әлеуметтік
ғылымдар кафедрасының II курс студенті.*

Кәмила құрбысы Ботагөздің тосыннан қойған осы сұрағына не деп жауап берерін білмей кібіртктеп қалды. Оның туған әкесін көрмегеніне екі жылдан асып кетіпті. Сыныптасының сұраулы жанарына қарап: «Әкелердің бәрі жақсы ғой. Бұл әлемде жаман әке жоқ деп ойлаймын. Болған күннің өзінде оларды мұндай жағдайға балалары жеткізеді-ау», — деді.

— Дұрыс айтасын, Ботагөз, әкелердің бәрі жақсы. Соның ішінде менің әкеме жететін жан жоқ. Ұйқыдан маңдайымыздан сүйіп оятып, мектептен келгенде жылы сөзімен қарсы алады. Әкемдей қамқоршым барда мен өзімді әркез жақсы сезінемін, — деген Кәмила өзінің өмірдегі ең бақытты қыз екенін тағы бір мәрте қайталады.